

Sygn. akt IC 717/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Kosińska - Szota

Protokolant: Natalia Stokłosa

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2015 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)SA w G.

przeciwko J. M.

o zapłatę 2 250,56 zł

I. umarza postępowanie co do kwoty 50 (pięćdziesiąt) złotych;

II. oddała dalej idące powództwo.

Sygn. akt I C 717/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa Bank (...) SA z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanego J. M. kwoty 2 250,56 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwany zawarł z Bankiem (...) SA umowę kredytu, który nie został spłacony i strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu na rzecz pozwanego, podniósł brak podstawy materialnej roszczenia, brak wymagalnej kwoty zobowiązania co do zasady i wysokości.

Strona powodowa w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego wniosła o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego podnosząc, że w trakcie trwania umowy pozwany dokonał transakcji gotówkowych oraz częściowej spłaty zobowiązania nie dokonując jednak spłaty całości, a odsetki oraz opłaty zostały naliczone w oparciu o postanowienia umowy. Strona powodowa wskazała, że wobec braku spłaty zobowiązania umowa została wypowiedziana pismem z dnia 11 października 2013 r. ze skutkiem na dzień 17 grudnia 2013 r.

W piśmie z dnia 2 września 2015 r. pozwany podtrzymał dotychczasowe wnioski i zarzuty oraz podniósł zarzut przedawnienia w zw. z art.26 ustawy z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych ewentualnych należności wymagalnych przed 11 grudnia 2012 r. z tytułu dokonanych płatności kartą kredytową. Ponadto zarzucił bezpodstawne obciążanie go kosztami działań windykacyjnych z tytułu monitów listowych i telefonicznych zarzucając stronie powodowej, że w żaden sposób nie uprawdopodobniła (art. 6 k.c.) że faktycznie

rzeczony czynności zostały przez nią podjęte, jak i zawyżony koszt tych opłat. Pozwany wskazał, że łączny koszt monitów listowych i telefonicznych to 488 zł, a nadto iż w dniu 15 grudnia 2014 r. wpłacił 50 zł.

Strona powodowa w piśmie z dnia 21 września 2015 r. wskazała, że naliczenie i wysokość opłat za czynności windykacyjne wynikała z zaakceptowanych przez pozwanego warunków umowy i tabeli opłat i prowizji, stanowiącej załącznik do umowy i odniosła się do zarzutu przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 czerwca 2005 r. strona powodowa Bank (...) SA z siedzibą w K. i pozwany J. M. zawarli umowę nr (...) o wydanie karty płatniczej kredytowej i udzielenie limitu kredytowego w kwocie 3 000 zł. Zgodnie z § 10 załącznikami do umowy stanowiącymi jej integralną część są regulamin karty płatniczej kredytowej dla osób fizycznych w Banku (...) SA, wyciąg z taryfy opłat i prowizji wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy, których pozwany odbiór potwierdził. Umowa została zawarta na czas oznaczony do ostatniego dnia miesiąca wskazanego na karcie głównej jako termin ważności karty. W umowie wskazano wysokość oprocentowania limitu kredytowego w stosunku rocznym dla operacji bezgotówkowych, operacji gotówkowych, przelewów wykonywanych w ciężar rachunku karty oraz wysokość oprocentowania dla zadłużenia przeterminowanego.

Dowód:

- umowa nr (...) o wydanie karty płatniczej i udzielenie limitu kredytowego z dnia 09.06.2005 r. – k.39 – 41
- wniosek o wydanie karty kredytowej – k.42
- akceptacja wniosku z dnia 24.05.2005 r. – k.43
- potwierdzenie odbioru karty z dnia 09.06.2005 r. – k.62

Pozwany wniosł o wydanie kolejnej karty dla posiadacza karty głównej (...).

Dowód: wniosek o wydanie kolejnej karty z dnia 23.01.2007 r. – k.60, 61

W dniu 22 stycznia 2009 r. pozwany złożył wniosek nr (...) o nową kartę (...) z limitem wypłat 3 600, który został zaakceptowany. W dniu 22 stycznia 2009 r. pozwany złożył też wniosek o zastrzeżenie karty (...).

Dowód:

- wniosek o nową kartę (...) z dnia 22.01.2009 r. – k.55
- akceptacja wniosku z dnia 22.01.2009 r. – k.54 i 56
- wniosek o zastrzeżenie karty – k.58
- wniosek o aktualizację danych dla karty z dnia 22.01.2009 r. – k.57
- wniosek o zastrzeżenie karty – k.58

W dniu 23 lutego 2010 r. pozwany złożył wniosek o aktywację karty nr (...), który zaakceptowany został przez stronę powodową i przyznano limit w kwocie 3 600 zł.

Dowód:

- wniosek o aktywację karty z dnia 23.02.2010 r. – k.47
- akceptacja wniosku z dnia 24.02.2010 r. – k.50

- wniosek o aktualizację danych dla karty(...)– k.51

W dniu 24 lutego 2010 r. pozwany wniósł o zastrzeżenie karty nr (...), strona powodowa zaakceptowała wniosek pozwanego nr (...) o nową kartę (...) na ratunek dzieciom z limitem w kwocie 3 600 zł.

Dowód:

- wniosek o zastrzeżenie karty z dnia 24.02.2010 r. – k.49

- akceptacja wniosku (...) na ratunek dzieciom – k.52

- wniosek nr (...) z dnia 24.02.2010 r. – k.53

W dniu 11 maja 2010 r. pozwany złożył wniosek o aktywację karty nr (...).

Dowód: wniosek o aktywację karty z dnia 11.05.2010 r. – k.48

W okresie rozliczeniowym od 26 grudnia 2010 r. do 25 stycznia 2011 r. pozwany posiadał zadłużenie 3 663,73 zł, w tym 60,13 zł z tytułu odsetek, w okresie rozliczeniowym od 26 sierpnia 2012 r. do 25 września 2012 r. 3 673,55 zł, w tym 74,16 zł z tytułu odsetek, w okresie rozliczeniowym od 26 września 2012 r. do 25 października 2012 r. 3 846,67 zł w tym 73,12 zł z tytułu odsetek.

Dowód: zestawienie transakcji i wyciągów – k.108 – 110, 111 – 113, 114 - 116

Strona powodowa skierowała do pozwanego pismo z dnia 11 października 2013 r. o wypowiedzeniu umowy z dnia 9 czerwca 2005 r. w części dotyczącej korzystania z przyznanego limitu kredytu oraz terminów spłat zadłużenia wyznaczając ostateczny termin spłaty zadłużenia na 17 grudnia 2013 r.

Dowód: pismo z dnia 11.10.2013 r. – k.67

Strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty 2 265,63 zł z tytułu udzielonego kredytu z dnia 9 czerwca 2005 r., które zostało doręczone pozwanemu 8 kwietnia 2014 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem odbioru – k.19 i 18

W dniu 15 grudnia 2014 r. pozwany wpłacił kwotę 50 zł.

Bezsporne

W dniu 10 grudnia 2014 r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg Banku (...) SA wskazując w nim wysokość zadłużenia pozwanego na kwotę 2 250,56 zł z tytułu zaciągniętego kredytu (umowa (...) z dnia 09.06.2005 r.)

Dowód: wyciąg z ksiąg banku – k.17

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Z przeprowadzonych dowodów z dokumentów wskazanych w stanie faktycznym jednoznacznie wynika, że strony zawarły umowę o wydanie karty kredytowej i udzielenie limitu kredytowego, choć nie wynika na jakiej podstawie przyznano limit kredytowy 3 600 zł, wszak w umowie określono go na kwotę 3 000 zł. Sąd nie uwzględnił zarzutów pozwanego dotyczących numeru umowy, ponieważ z dowodów wynikało, że chodzi o umowę z dnia 9 czerwca 2005 r., a strona powodowa wyjaśniła kwestię nadawanego numeru umowie (choć zdaniem Sądu, winien obowiązywać jeden numer umowy określony w chwili jej zawierania). Spór powstał co do tego, czy po stronie pozwanego istnieje niespłacone zadłużenie i w jakiej wysokości.

Z treści przepisów umowy z dnia 9 czerwca 2005 r. jednoznacznie wynika, iż bank udzielił pozwanemu limitu do karty z limitem kredytowym w kwocie 3 000 zł, a cykl rozliczeniowy został określony od 26-go do 25-go W § 4 wskazano wysokość oprocentowania dla operacji bezgotówkowych, gotówkowych, przelewów wykonywanych w ciężar rachunku karty oraz wysokość oprocentowania dla zadłużenia przeterminowanego.

W myśl przepisu art. 6 k.c. wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z kolei przepis art.232 k.p.c. stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Stwierdzić należy, że strona powodowa w żaden sposób nie wykazała wysokości zobowiązania pozwanego, na które, według jej twierdzeń, składać się miał niespłacony kredyt z karty kredytowej i opłaty określone w tabeli prowizji i opłat Banku (...).

W pozwie wskazano, że na zadłużenie pozwanego składają się niespłacony kredyt 1 755,72 zł, odsetki kapitałowe 182,43 zł odsetki za zwłokę za okres od 17 grudnia 2013 r. do wystawienia wyciągu 312,41 zł.

Dowodem potwierdzającym wysokość zobowiązania nie jest wyciąg z ksiąg bankowych Banku (...) SA, ponieważ zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2015 roku, poz. 128 ze zm.) wyciąg taki w postępowaniu cywilnym jest dokumentem prywatnym, którego moc dowodowa jest ograniczona do stwierdzenia, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenia o wskazanej w nim treści (art. 245 k.p.c.). W takim stanie prawnym Sąd nie mógł oprzeć swoich ustaleń na wyciągu z ksiąg rachunkowych banku jako na dowodzie, o którym mowa w art. 244 k.p.c. i dowód ten przesądzał, że oświadczenie zawarte w wyciągu jest zgodne z prawdą.

Skierowane do pozwanego pismo z dnia 11 października 2013 r. nie zostało przedłożone z potwierdzeniem odbioru, jednak pozwany nie zaprzeczył wypowiedzeniu umowy. Niezależnie jednak od tego strona powodowa nie udowodniła swego roszczenia w stosunku do pozwanego.

Dowód z wydruku systemu bankowego nie mógł zostać uznany przez Sąd za dokument dowodzący zadłużenia pozwanego. Dowód ten nie mógł nawet posłużyć za dowód, na podstawie którego Sąd byłby w stanie sam wyliczyć to zadłużenie, czy też je zweryfikować. Według tego wydruku, niespłacony kapitał wyniósł 1 705,72 zł, odsetki 596,15 zł, w tym 207,69 zł odsetki umowne i 388,46 zł odsetki karne. Zwrócić jednak należy, że strona powodowa naliczała oprócz opłat i odsetek również opłaty za monity listowne i telefoniczne i dokonywane wpłaty zaliczała w pierwszej kolejności na poczet należności z tych tytułów. Strona powodowa nie przedłożyła dokumentów źródłowych w postaci miesięcznego zestawienia transakcji, wówczas na pozwanym spoczywałby obowiązek wykazania, że dokonywał czy to wpłat kwot minimalnych, czy też spłaty poszczególnych należności w całości lub w części. Dowód z wydruku z systemu bankowego to dowód na sposób wyliczenia przez stronę powodową zadłużenia pozwanego bez możliwości odniesienia się zarówno pozwanego, jak i Sądu rozstrzygającego sprawę do kwestii sposobu wyliczenia odsetek (od jakich należności, kiedy wymagalnych naliczono odsetki umowne, od jakich należności i od kiedy odsetki karne), zasadności naliczania opłat za monity listowane i telefoniczne, ponieważ strona nie zawnioskowała dowodów z miesięcznych zestawień transakcji, jak też regulaminu karty płatniczej kredytowej dla osób fizycznych w Banku (...) SA i wyciągu z taryfy opłat i prowizji. Na podstawie tych dokumentów, w odniesieniu do zarzutów pozwanego, Sąd mógłby dokonać oceny, czy i w jakiej wysokości pozwany posiada zadłużenie z tytułu kredytu, odsetek i opłat. Dodatkowo wskazać należy, że pozwany wskazywał w swoim piśmie procesowym z dnia 25 maja 2015 r., że strona powodowa nie przedstawiła żadnych danych mogących skonkretyzować umowę z dnia 9 czerwca 2005 r. oraz, że nie wskazała również, w jaki sposób wyliczyła kwotę zobowiązania. Wprawdzie zarzut pozwanego o różnym zadłużeniu wynikającym z wezwania do zapłaty i z wyciągu z ksiąg bankowych jest o tyle chybiony, że różnica ta wynika z kwestii wyliczenia zadłużenia w wezwaniu do zapłaty na dzień 1 kwietnia 2014 r., a w wyciągu z ksiąg bankowych na dzień 10 grudnia 2014 r. Rację ma pozwany co do tego, że dokumenty wygenerowane przez stronę powodową nie stanowią dokumentów urzędowych, ale stwierdzić należy, że strona powodowa może dochodzić swych roszczeń wnioskując jako dowody dokumenty prywatne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, które podlegają ocenie Sądu. Takimi dokumentami byłyby również regulamin kredytu, wyciąg z taryfy opłat i prowizji oraz miesięczne zestawienia

operacji. Mając na względzie takie zarzuty pozwanego, strona powodowa po doręczeniu jej w dniu 22 czerwca 2015 r. pisma pozwanego winna złożyć w/w dokumenty, czego nie uczyniła. Zwrócić należy uwagę, że w piśmie procesowym powoda z dnia 2 lipca 2015 r. strona powodowa wskazała, że „pozwany zobowiązał się jednocześnie do spłaty zobowiązania na warunkach określonych w umowie”, przy czym ze złożonych przez nią dokumentów nie wynika w żaden sposób jakie to były warunki, zwłaszcza w jakich terminach jakie kwoty pozwany obowiązany był wpłacić. Dalej w tym że piśmie strona powodowa wskazuje „Daty i kwoty transakcji oraz płatności i sposób ich rozksięgowania, wskazane zostały w rozliczeniu umowy. W oparciu o postanowienia umowy naliczone zostały odsetki oraz opłaty, w sposób i w wysokości wskazanej w rozliczeniu umowy – wydruku z systemu ksiąg bankowych powoda, przedkładany w oryginale”. Twierdzenia te pozostają bez znaczenia, ponieważ Sąd nie jest w stanie jak już wskazywał wyżej, rozstrzygnąć, czy sposób rozksięgowania oraz naliczenie odsetek i opłat jest prawidłowe. Wydruk z systemu bankowego wskazuje, że strona powodowa do zadłużenia pozwanego wliczała opłaty za monity listowne i telefoniczne i naliczała od nich odsetki w bliżej nieokreślony sposób. Strona powodowa nie wykazała ani faktu monitowania telefonicznie i listownie pozwanego, ani podstawy, ani wysokości do naliczania opłat za monity listowne i telefoniczne. Pozwany zaprzeczył, by takie czynności miały miejsce, zatem zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu, strona powoda winna udowodnić ten fakt. Strona powoda jednak, nie bacząc na treść przepisu art.207 k.p.c. nie wykazała swego roszczenia w pozwie po przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Kłodzku, bądź najpóźniej w pierwszym piśmie po złożeniu pozwu i ustosunkowaniu się do niego przez pozwanego winna złożyć wszystkie dowody wykazujące jej roszczenie i jego zasadność.

W ocenie Sądu przyznać należy pozwanemu rację co do wielkości opłat za monity listowne i telefoniczne. Nadto ustawodawca w art. 385³ k.c. wprowadził przepis, który ma charakter reguły interpretacyjnej, ukierunkowując ocenę konkretnego postanowienia w umowie konsumenckiej, kiedy zachodzą w tym przedmiocie wątpliwości. Zawarte w tym przepisie wyliczenie postanowień, choć obszerne, ma charakter jedynie przykładowy, a cechą wspólną wymienionych tam klauzul jest, że jako takie nie są one zabronione w obrocie powszechnym ani konsumenckim, a jedynie mogą zostać uznane za niedozwolone wobec konsumentów. W myśl art. 385³ pkt 17 k.c. w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które nakładają na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstępnego. Klauzula generalna zawarta w art. 385¹ §1 k.c. znajduje zastosowanie do wszystkich umów konsumenckich bez względu na to, czy przy ich zawieraniu posłużono się wzorcem umowy, czy też nie. Nie ulega wątpliwości, że obowiązująca i powszechnie aprobowana w prawie obligacyjnym zasada swobody umów, realizowana może być jedynie pod kontrolą prawa. Sąd może bowiem dokonywać oceny, czy dane postanowienia zawartej umowy są zgodne z obowiązującym prawem. Istnieją przeto przewidziane prawem instrumenty umożliwiające kontrolę umowy, które mogą być również wykorzystywane do kontroli sprawowanej z uwagi na specyficzny interes konsumenta. Ocena dokonywana w toczącym się między przedsiębiorcą a konsumentem sporze (in concreto), może dotyczyć sposobu korzystania z prawa podmiotowego (art. 5 k.c.), a więc w jaki sposób umowa jest realizowana wobec konsumenta, a także kontroli treści umowy w oparciu o przepisy art. 58 k.c. i 353¹ k.c. W sprawie opłat windykacyjnych wielokrotnie wypowiadał się Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznając takie opłaty za niedozwolone wzorce umowne. Sąd ten, jak i Sąd Apelacyjny w Warszawie w związku z rozpoznawaniem apelacji od takich orzeczeń, wskazywał również na to, że koszty windykacyjne nie znajdują żadnego uzasadnienia w poczynionych nakładach na koszty windykacji, koszty te nie mogą abstrahować od podjętych działań. (por. wyroki w sprawach sygn. akt XVII Amc 13/08, XVII Amc 5597/11, XVII Amc 5474/11, XVII Amc 1765/11, XVII Amc 323/12, XVII Amc 5345/11).

W niniejszej sprawie strona powodowa nie przedstawiła postanowień dotyczących naliczania opłat, w związku z tym Sąd nie mógł zastosować wyżej wskazanych przepisów i uznać za niedozwolone klauzule umowne, lecz wobec braku tych postanowień na podstawie art. 6 k.c. nie uwzględnił żądania powodowego Banku.

Sąd nie był w stanie nie posiadając dokumentów, w oparciu o które strona powodowa dokonywała rozliczeń, wyliczyć zadłużenia pozwanego, nawet po odjęciu od kapitału opłat za monity, ponieważ strona pozwana doliczała je do zadłużenia, od którego następnie naliczane były odsetki. Ponadto dodatkowo, co zasadnie podniósł pozwany, przedkładając zestawienie transakcji, wydruk z systemu jest niewiarygodny, ponieważ z zestawienia transakcji w

okresie rozliczeniowym od 26 grudnia 2010 r. do 25 stycznia 2011 r. wynika, że odsetki na dzień 25 stycznia 2011 r. wynosiły 60,13 zł i znalazło to potwierdzenie na pierwszej stronie wydruku z systemu bankowego (k.68), następnie pozycje dotyczą operacji z lutego, marca i kwietnia 2011 r. i po nich znajduje się kolejna niechronologiczną pozycją z datą 25 stycznia 2011 r. odsetki umowne 64,90 zł (k.69).

Wszystkie te okoliczności skutkowały oddaleniem powództwa strony powodowej jako nieudowodnionym, ponad kwotę 50 zł, co do której Sąd na podstawie art.355 § 1 k.p.c. w zw. z art.203 k.p.c. umorzył postępowanie.

W odniesieniu do zarzutu przedawnienia roszczenia stwierdzić należy, że nie sposób odnieść tego zarzutu do wszystkich przeprowadzonych dowodów. Z treści przepisu art.26 ust. 1 ustawy z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz.1036) wynika, że do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. Przepisami dotychczasowymi są przepisy ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r. poz. 1232), a w art. 6 tej ustawy wskazano, że roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat. Elektronicznym instrumentem płatniczym jest każdy instrument płatniczy, w tym z dostępem do środków pieniężnych na odległość, umożliwiający posiadaczowi dokonywanie operacji przy użyciu informatycznych nośników danych lub elektroniczną identyfikację posiadacza niezbędną do dokonania operacji, w szczególności kartę płatniczą lub instrument pieniądza elektronicznego (art.2 pkt 4). Niewątpliwie karta kredytowa wydana pozwanemu przez stronę powodową stanowiła elektroniczny instrument płatniczy. W uzasadnieniu wyroku z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie I CSK 243/08 Sąd Najwyższy wskazał, że jeżeli posiadacz karty kredytowej wydanej przez wystawcę na podstawie umowy zawartej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych środkach płatniczych (Dz.U. Nr 169, poz. 1385) zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie.

W związku z tym, że strona powodowa nie przedstawiała zestawienia operacji z danego cyklu rozliczeniowego, dokumentów tych nie przedstawił także w całości pozwany, to Sąd dokonał oceny tego zarzutu co do zestawienia transakcji złożonych przez pozwanego (k.108 – 116). Zestawienie transakcji za okres od 26 grudnia 2010 r. do 25 stycznia 2011 r. wskazuje termin spłaty 18 lutego 2011 r. i kwotę minimalną do spłaty 210,28 zł. Z wydruku z systemu wynika, że 17 lutego 2011r., że pozwany dokonał wpłaty kwoty 220 zł. Zestawienie transakcji za okres od 26 sierpnia 2012 r. do 25 września 2012 r. wskazuje termin spłaty 19 października 2012 r. i kwotę minimalną 220,49 zł, wydruk z systemu nie zawiera żadnej wpłaty pozwanego 19 października 2012 r. Kolejne zestawienie transakcji za okres od 26 września 2012 r. do 25 października 2012 r. wskazuje termin spłaty 19 listopada 2012 r. i kwotę minimalną do spłaty 643,48 zł. Z wydruku z systemu bankowego wynika, że 12 listopada 2012 r. pozwany wpłacił 650 zł. Zatem przedawnienie roszczenia nastąpiło w odniesieniu do zadłużenia z okresu od 26 sierpnia 2012 r. do 25 września 2012 r., ponieważ pozwany nie wpłacił minimalnej kwoty do spłaty. Rozważania dotyczące przedawnienia są w istocie bez znaczenia, skoro Sąd oddalił powództwo wobec nieudowodnienia roszczenia.

W żaden sposób do rozstrzygnięcia sprawy nie przyczyniła się złożona przez pozwanego tabela opłat i prowizji Banku (...), ponieważ dotyczy ona okresu od 1 kwietnia 2015 r., a więc późniejszego niż wyliczone przez stronę powodową.

Bez znaczenia dla sprawy pozostawały dowody w postaci oświadczenia (k.59), arkusza wyznaczania dochodu netto, zaświadczenie pracodawcy o zatrudnieniu czy wydruku z systemu bankowego (k.66 akt sprawy), w szczególności wydruk nie wiadomo, czego dotyczy. Wskazano w nim, że suma kredytów wynosi 58 312,07 zł, data uruchomienia 24 maja 2005 r., a więc w ogóle nie wynika, że wydruk ten związany jest z umową z dnia 9 czerwca 2005 r., zwłaszcza, że odrębna adnotacja określa: spłata końcowa 7 czerwca 2019 r., rata 689,78 zł. Sąd nie może domyślać się, czy i w jaki sposób dokument ten pozostaje w związku z roszczeniem dochodzonym w pozwie, o czym stanowi art.232 k.p.c.

(...).